

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@afgazad.com

Political

سیاسی

داکتر عباس آزادیان

سخنرانی در میان گروه ندای صلح و آزادی

شنبه ۷ نوامبر در رستوران

یک یا دو شکلات،

نگاهی متفاوت به مسایل ایران

دوستان از من خواسته اند در عرض ده دقیقه نظرات خودم را در مورد مسایل امروز ایران بیان کنم. کاری دشوار به خصوص که بعد از دکتر مریدی و آقای زرهی باید صحبت کنم که سیاستمدارتر و سخنور تر از من هستند. نمیخواهم زیره به کرمان ببرم زیرا هر چه در مورد مسایل سیاسی ایران بگویم شما بهتر از آن خبر دارید، بیشتر از من مسایل را تعقیب کرده اید و تحلیلهای بیشتری خوانده اید. اجازه بدهید در زمینه ای صحبت کنم که در آن واردتر هستم و آن هم روانشناسی فردی است. شاید ربطی هم بین آن زمینه و مسایل امروز ایران پیدا کردم.

اخیراً مطلبی در مورد مطالعه ای در دانشگاه استنفورد میخواندم. بچه های ۵-۴ ساله را در یک کار تحقیقی شرکت داده بودند. به آنها میگفتند که شما میتوانید همین الان یک دانه شکلات را انتخاب کنید و اتاق را ترک کنید. ولی یک امکان دیگر هم به این بچه ها داده شده بود. به این بچه ها گفتند که اگر ۱۵ دقیقه در این اتاق بمانی به جای یک دانه شکلات دو تا شکلات خواهی گرفت. اکثر شما میتوانید حدس بزنید که نتیجه آزمایش چه شد. ۷۰ درصد بچه ها یک دانه شکلات را برداشتند و از خیر شکلات اضافی در ازای ۱۵ دقیقه انتظار گذاشتند. خوب این مطالعه مهمی نبود و ربطی هم تاکنون به مسایل ایران ندارد.

نکته ای که معمولاً بیمارانم بارها از من سؤال میکنند این است که چه موقع تحولات ایران به نتیجه میرسد و این نتیجه چه خواهد بود. نمیدانم چرا از من پزشک سؤال میکنند و سراغ سیاستمداران حرفه ئی نمیروند. من از چند زاویه به این سؤالها فکر کرده ام.

یکی از زوایا این است که اگر همین امروز این اعتراضات خاموش بشود و هیچ تغییر دیگری هم پیش نیاید، که اینطور نخواهد شد، این جنبش ضربه خود را به رژیم اسلامی ایران زده است، اعتبار آن را از بین برده است و در سیستم آن رخنه ایجاد کرده است. ولی حاصل نهایی بستگی به آن ۱۵ دقیقه انتظار دارد. شاید پرسید چطور؟ وقتی کاوشگران مطالعه فوق الذکر بعد از ۲۰-۲۵ سال به سراغ آن بچه های ۴-۵ ساله رفتند، دیدند که بچه هایی که توانسته بودند ۱۵ دقیقه برای شکلات دوم منتظر بمانند در مجموع در زندگی موفقتر بودند. به طور مثال آنها از نمره ورودی بالاتری به دانشگاه برخوردار بودند و در سطوح بالاتر تحصیلی قرار داشتند. یعنی توانایی کنترل خود و دیسیپلین درونی که محتاج سختتر کار کردن است در موفقیت آنی این بچه ها تاثیر گذاشته بود. همین مسأله در مورد جنبش ما صادق است. تا چه حد قدرت انتظار داریم، توان کار کردن داریم و دیسیپلین درونی داریم تا دست به کار مداوم بزنیم و به تدریج خواسته های بالاتری را مطرح کنیم؟

ساختن یک جامعه کار یک روز و دو روز نیست. ساختن جامعه کار طولانی و طاقت فرسای است. دکتر مریدی در مورد نمونه موفق کانادا صحبت کرد و اینکه در اینجا علی رغم تفاوتها انسانها میتوان در کنار هم در آرامش زندگی کنند و از آزادی برخوردار شوند. همه ما میدانیم که کانادا یکی از بهترین کشورهای جهان است. ولی راه درازی دارد تا به یک کشور ایده آل نزدیک شود و از بعضی جهات متأسفانه راه عکس را طی میکند و آن مسأله عدالت اجتماعی است.

۴۰ سال پیش ۴۰ درصد جامعه کانادا صاحب ۶۰ درصد امکانات این کشور بود. ۴ سال پیش ۲۰ درصد جمعیت صاحب ۸۰ درصد امکانات کشور بود. فاصله فقیر و غنی عمیقتر شده است. بیشتر از ۳۰ درصد افرادی که در تورنتو زندگی میکنند زیر خط فقر زندگی میکنند. برای ایجاد تغییر کار طولانی همدلی نیروهای روشن بین اتحاد عمل در عین تفاوتها فکری لازم است.

در مورد ایران هم همین مسأله صادق است. میتوانیم خودمان را اکنون به یک شکلات قانع کنیم. مقداری آزادی مطبوعات و آزادی حرف زدن و آزادی تجمعات به دست بیاوریم - شاید ما تبعیدیها به این حق برسیم که بدون درد سر به کشور خود برگردیم، امری که حق طبیعی همه ما است. ولی باید در نظر بگیریم که میتوانیم و باید خواسته های بالاتری را در نظر بگیریم. باید نه تنها خواهان فضای دموکراتیک برای مردم کشور خود باشیم بلکه باید خواهان عدالت اجتماعی هم باشیم. خواستار کاهش تفاوتها اجتماعی و اقتصادی جامعه هم باشیم ولی در مقابل باید حوصله انتظار را هم داشته باشیم.

از یکی از این بچه هایی که توانسته بود ۱۵ دقیقه صبر کند و اکنون دکترای خود را در علوم مغزی میگیرد پرسیدند: "چگونه توانستی ۱۵ دقیقه صبر کنی؟" گفت "خیلی سخت بود. سعی کردم ذهن خود را مشغول یک کار مفید کنم." آیا میتوانیم به جای صرف ساعتها وقت برای مطالعه تمامی سایتها خبری، وقت خود را صرف یک کار مفیدتر کنیم تا با توان بیشتر همراه این جنبش باشیم؟ آیا میتوانیم، هر یک در زمینه کار خود، بررسی جنبه ای از جامعه ایران داشته باشیم تا با توان بیشتر در خدمت تحولات این کشور باشیم؟ یا حوصله نداریم و ترجیح میدهیم همان یک شکلات را بگیریم و از خیر انتظار و کار سخت در حال انتظار بگذریم؟

از شما تشکر میکنم که مرا در جمع خود پذیرفتید و به سخنان من گوش دادید